

The background of the book cover is a warm, golden-yellow photograph. It shows a person's arm in a pink knitted sleeve on the left and a pleated skirt with a red and orange floral pattern on the right. The sun is shining brightly from the upper left, creating a soft, hazy glow.

História nás dvoch

Rachel Harrisová

COO
BOO

História nás dvoch

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Rachel Harrisová

História nás dvoch – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

História nás dvoch

Rachel Harrisová

Preložil Martin Lukáč

Copyright © 2016 by Rachel Harris

This translation published by arrangement with Spencer Hill Press
through Rights Mix LLC. All rights reserved.

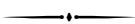
Translation © Martin Lukáč, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0031-3

ISBN e-knihy 978-80-566-0281-2 (1. zverejnenie, 2017)

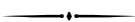
*Pre všetkých, ktorí sa neboja ísť za svojim snom,
ktorí majú odvahu vyskúšať niečo nové
alebo nájsť krásu vo všednosti vlastného života.
Táto kniha je pre vás.*

Pondelok 12. máj
3 týždne pred maturitou, posledný ročník

PEYTON

NÁUKA O RODINE A SPOTREBITELOVI, 13:30

Hovorí sa, že keď sa ti rodeo dostane do krvi, už nie si tým, kým si bol.

Vôňa slnkom spečenej špiny a slaných pukancov, dunenie kopyt búšiacich do zeme. Prach víri vo vzduchu a lepí sa vám na jazyk, vietor vás hryzie do líc. Stáva sa to súčasťou vašej DNA. Vláčne kožené opraty zanechajú stopy na končekoch vašich prstov, a bez ohľadu na to, kde ste a čo robíte, môžete len tak zavrieť oči a počúvať krik davu, keď ste v poslednom kole. Duchovia dávnych jazdeckých čias vám šepocú do ucha, vyzývajú vás, aby ste do toho dali všetko, čo vo vás je, aby ste sa dostali nad vaše vlastné limity.

Je v tom nadšenie a zúfalstvo. Skutočná závislosť, naozaj. Rodeo bývalo celý môj život a bola som v ňom skvelá.

Došľaka, ktosi dokonca povedal, že som na takej úrovni, že sa môžem stať jednou z najlepších pretekárov v barrel racingu,

behu okolo sudov v našom obvode. To bolo však predtým. Pred tromi rokmi ma moje slabé telo prinútilo pripustiť to, čoho som sa obávala a s čím som bojovala od chvíle, čo som pred niekoľkými mesiacmi vyšla z nemocnice – bolo po všetkom.

Nuž, až doteraz.

Kým sa spolužiaci hrnú cez otvorené dvere, kopírujem si do notebooku slová, ktoré práve čítam na internetovej stránke Rodeo America:

Trend barrel racingových kliník zaznamenáva nárast. Denné tábory pre profesionálov i fanúšikov sú na vzostupe. Toto podnikanie sa môže pochváliť VEĽKÝMI ziskmi.

Tie dve posledné slová... Hej, v blikajúcom neóne celkom žiaria. V skutočnosti sú jediným dôvodom, prečo nešliem z nápadu mamy, horúčkovo prehrabávajúcej internet pri hľadaní inej možnosti. *Akejkoľvek* inej alternatívy. Po letmom pohľade okolo miestnosti, uistiť sa, že učitelia nie sú na dohľad, vezmem telefón a otvorím si správy. Záplava diskusií o krmive pre psy, šampóny pre kone a YouTube sa posúva po obrazovke. Faith si myslí, že je absolútne životne dôležité, aby ma upozornila na každý nový nápad na jej populárnom internetovom kanáli... hoci aj o tretej nadržanom.

Len čo som našla poslednú skupinovú správu, moje horúčkovité S.O.S. z tohto rána, trasúcimi sa prstami som našukala: *Nasrať na plesnivý toast. Teraz mama niečo má.*

Dychtivo čakám na dávku povzbudení, na čosi ako „Hej, nie je to také zlé“ od dvoch ľudí, ktorí naozaj rozumejú, ktorí chápajú moje obavy, a mykne mnou, keď *počítač* na stole za mojím chrbtom zahlási:

„Kde si bola celý víkend? Nevidela som ťa na žiadnej párty.“

Prehltnem odvrhnutie, ktoré sa mi tlačí na jazyk: *Možno preto, že som na žiadnu nebola pozvaná.*

Na nový rok som si predsavzala ukončiť posledný ročník s obmedzením sarkastických komentárov, vyhnem sa im teda, aby som sa podelila s fascinujúcimi detailmi toho, ako ma Sparky-v-aute-grcajúci-doberman ohodil psím hlienom.

„Niekedy je to lepšie než ďalšia *nudná* chlastačka,“ odpovie Lauren Haysová, predtým než to stihnem povedať ja.

Aha, jasné, Melissa to neadresovala mne. Svedčí o tom fakt, že sa so mnou nebaví nikdy a v súčasnosti je zahľadená do Lauren. Zvyčajne je dlhší kontakt s kapitánkou roztlieskaváčiek a prezidentkou triedy, dievčaťom napoly zodpovedným za zdecimovanie môjho prváckeho srdca, niečo, čomu sa za každú cenu vyhýbam, ale nemôžem sa ubrániť úškrnu pri slove, ktoré si zvolila.

Nudný. To je to slovo, ktorého sa nemožno nabažiť. Lauren zachytí môj úsmev a skrúti pery, akoby zacítila niečo nepríjemné, až by ste si mysleli, že odvrátim zrak. To však neurobím. Usmievam sa ešte viac, ona obráti oči v stĺp a oprie sa o stôl, upravujúc si opasok sukne uniformy.

„Moja sestra ma pozvala do Padre,“ pochváli sa a nadvihne plecيا.

Pri zmienke o staršej Haysovej a bývalej hlave Diamond Dolls sa Melissine oči vlnivo rozšíria. Keď tie dve začnú omieľať svoje víkendové úlovy (kto koho klofol, kto videl, že sa to stalo, a aká dráma kvôli tomu vypukla), som zase späť.

Moja rodina je na mizine, len sekundy nás delia od predaja našej farmy a jediná vec, ktorá ju môže zachrániť, ktorá môže zachrániť nás, so sebou zrejme prinesie aj moju najhoršiu noč-

nú moru. Ešte trochu viac drám a moja šalejúca hlava môže vybuchnúť.

Skloním zrak, uprenene hľadím na svoj telefón a čakám, kedy konečne zabzučí prichádzajúca správa. Vážne potrebujem Faithino sebavedomie demolačnej gule a Cadeov večný optimizmus. Keď zíza naspäť, tmavý a tichý, vydýchnem a pod stolom tesne zovriem ruky do pästí.

Nádych, dva, tri, štyri. Rozovrieť päste. Výdych, dva, tri, štyri.

Cvičenie sa stalo mojou bezpečnou prikrývkou. Posilňovanie svalov, ich zatínanie a uvoľňovanie na povel mi pripomína, že som silná. Že niečo dokážem kontrolovať. Dokonca aj keď je to pocit, akoby sa môj život točil mimo kontroly.

Nikto to, samozrejme, nepripúšťa, ale ja som dôvodom našej finančnej krízy. Účty za moju lekársku starostlivosť vyrezali do úspor mojich rodičov krvácajúcu diery a zrejme sa to zhoršuje, pretože sa už noc čo noc chúlia okolo bankových výpisov a dymiacich šálok kávy. Rozprávali sa o predaji pozemkov pomojom prapradedkovi, obmedzení cvičenia koní, zvažovali dokonca zmenu kariéry. Keď však minulú noc prišli so školou pre rodeo, prvýkrát som v ich hlasoch počula vzrušenie. Samozrejme, nemali potuchy o tom, že ich odpočúvam. Radšej ma chcú držať v ochrannej virtuálnej bubline, aby som si nerobila starosti. No ja počúvam, mám obavy a nemôžem dovoliť, aby sa niektorá z tých vecí stala. Nie, pokiaľ s tým môžeme niečo urobiť.

Som v polovici uvoľňovania zovretia, keď zrazu zazvoní zvonček. Objaví sa trénerka Stasi a rozhovory prejdú do šepotu. Vykročí k svojmu stolu s plným náručím papierov, rozviazané šnúrkys topánok jej plieskajú o podlahu, zamieri priamo do stredu miestnosti k miestu, kde sedím ja. Takže sa to stane.

Na mojej obrazovke, rozsvietenej ako maják, sa môj telefón konečne rozhodne spustiť – dvakrát.

Miestnosť rozozvučí najprv Kate Perry a potom Hunter Hayes, serenády zvonení Faith a Cadea, zatiaľ čo moje slabé prsty horúčkovito bojujú s hlúpou situáciou. Kým sa pohľad celej triedy upiera na mňa, vypínam zariadenie a dvíham hlavu v očakávaní osudu. Trénerkin pohľad sa upiera na mňa, aj keď tak trochu pobavené.

Tak. A mám po chlebe.

V škole oficiálne telefóny dovolené nie sú. „Predstavujú rozptýlenie a prekážku pri vyššom vzdelávaní.“ Sme však v poslednom ročníku, odpočítavanie k požehnanej slobode už beží a zoči-voči nekontrolovateľnej vzbure celej triedy väčšina učiteľov volí menej prísnu politiku. Pokiaľ ich nevidia a nepočujú, nestarajú sa o ne. V tomto prípade však mám smolu v jednom i druhom.

Krv sa mi valí do líc, keď Lauren za mnou vyprskne, a opäť si pripomínam svoje novoročné predsavzatie. *Len tri týždne do maturity.*

Ignorujem Lauren, pokrčím plecom a so širokým, strápnym úškrnom zo mňa vyjde: „Ajaj...“

Trénerka zavrtí hlavou a s tichým smiechom dramaticky obráti oči v stĺp, keď sa otočí k svojmu stolu a zhruba urovnáva pomiešaný stoh papierov v ruke na jeho doske. Môžem si teda pozrieť doručené správy.

Vždy som hovorila, že trénerka patrí k tým dobrým.

Prvá správa je od Faith: *Dýchaj, dievča. Nezáleží na tom ako, máme to. *ruku na to**

Dvíham päst' do vzduchu, predstavujúc si jej divokú zamračenú dôveru, a prepnem na Cadea. *Niečo vymyslíme. Sľubujem.*

Úľava zaplaví moje žily chladným, pokojným prívalom. To je dôvod číslo päťtisícjedenásť, prečo sú moji priatelia stvorení z víťazstva. Faith je môj hlas rozumu a nebojácny náprotivok a Cade... no, čokoľvek Cade je, chápe. Chápe mňa. Iba títo dvaja vedia o mojich obavách z rodea od tej nehody, a pokiaľ si oni myslia, že to je v pohode, potom to v pohode bude.

Prikývla som sama sebe, takmer veriac tomu, že to bude tak, chystala som sa natúkať odpoveď, keď prišla ďalšia správa. Tentoraz súkromná, len pre mňa.

Cade: *P. S.: Lúbim ťa!*

Skrútilo ma, skôr než som to mohla zastaviť. Som si plne vedomá, že táto odpoveď ma vydesila, a dolu chrbticou mi prebehlo mrazenie sebanenávisti. Cade Donovan je stelesnením všetkého, čo by dievča chcelo nájsť v priateľovi – je všetkým, čo by som ja mohla chcieť. Zábavný a inteligentný, dobrý poslucháč. Roztomilosť koluje v tomto peknom chlapcovi trochu ako hercovi z kanála CW s božským zadkom v leviskách. Bol jedným z mojich najbližších priateľov, odkedy som začala nosiť tréningovú podprsenku, mojou skalou útočiska v posledných rokoch a v dokonalom svete, v takom, v ktorom by moje srdce nebolo načisto zdecimované, by som pri takýchto slovách z jeho strany upadla do extázy. Svet má však nanešťastie k dokonalosti ďaleko.

Pravda je taká, že Cadea *milujem*. Akurát že nie tak, ako by to on chcel.

„V poriadku, mládež, upokojte sa.“

Kým trénerka Stasi zaháňa posledných pár oneskorencov vrátane mojej kamarátky Mi-Mi. S jedným okom zatvoreným som rýchlo natúkala generické (a úbohé) *xxox* a potom som s pocitom viny v žalúdku vypla telefón.

„Sme v cieľovej rovinke,“ hovorí naša učiteľka a celou triedou sa preženie radostný pokrik. S ešte širším úsmevom prikývne. „Veru, maturita je hneď za rohom a dnes štartuje náš posledný veľký projekt ročníka.“

Po tomto sa jasanie zmení na stonanie a ona sa nahlas, trochu škodoradostne smeje. Trénerka je v pohode, ak vôbec môže byť učiteľka v pohode, ale je aj tak trochu sadistka.

„Ja viem, ja viem, senioritída udiera plnou silou,“ pokračuje. „Lenže, ľudkovia, nerada to hovorím, ale škola sa ešte neskônčila. Našťastie pre vás táto posledná časť bude v našich silách.“

Zo stola vedľa mňa sa čelom ku mne otočí Mi-Mi s doširoka otvorenými očami naplnenými záujmom. Sme obe na jednej lodi, školské rozvrhy máme nabité na maximum, ale z rozdielnych dôvodov. Môj je preplnený hodinami vedy a lekcií matematiky navyše, aby som sa pripravila na štúdium veteriny, zatiaľ čo ona ho má plný všetkých možných hodín umenia, hudby a divadla, aké len naša škola poskytuje. Je tunajšou herečkou.

V jej vzťahu s náukou o rodine a spotrebiteľovi sa láska mieša s nenávisťou. Uprednostňuje hodiny, na ktorých možno trhať ušné bubienky, byť vo víre chaosu a stať sa niekým iným, ale množstvo chalanov, ktorí tu sú, aby dostávali áčka bez veľkej námahy, ju priviedlo aj sem. Pokiaľ ide o mňa, bodujem s dobrými teoretickými znalosťami a dostredivá sila ma rozpaľuje, ale NORAS je moje tajné potešenie. Môj mozog tu môže dýchať. Projekty sú ľahké a učíme sa veci, ktoré využijeme aj v bežnom živote, až na páriace rituály vínnych mušiek.

Pri pomyslení na minuloročné cvičenia Bio II ma však zamrzí.

Trénerka kráča po triede, jej kroky sa odrážajú od podlahy, ťuká si končekmi prstov ako šialená vedkyňa. „Mládež, urobím z vás moje pokusné králiky,“ vraví. „V tomto roku pár vecí trochu mením, kombinujem niekoľko sekcií a pridávam nové. Taký malý experiment, ak chcete. A som si istá, že Alyssa by vám potvrdila, ako rada veci premiešam.“

Ally Reedová, jedna z trénerkiných volejbalistiek, sa zozadu rehoce. „A vždy sú z toho problémy.“

„Nezmysel! Zapáči sa vám to. V priebehu niekoľkých týždňov sa bližšie pozrieme na otázky, ktorým väčšina z vás bude po dokončení štúdia čeliť. Prvý rozpočet. Kariéra a plánovanie života. Prípadne myšlienky na manželstvo a založenie rodiny. Rozhodla som sa spojiť tri oddiely týkajúce sa peňazí, vzťahových zručností a starostlivosti o dieťa do jedného tematického projektu kopírujúceho skutočný život. Ten sa bude počítať za dvadsaťpäť percent klasifikácie semestra a projekt, ktorý napíšete spoločne so svojím tímovým kolegom, bude náhradou za záverečnú skúšku.“

V rade za mnou zdvihne ruku moja niekdajšia Nemezis. „Aký tímový kolega?“

„Ach, som rada, že sa pýtaš, Lauren.“ Trénerka urobí krátku pauzu, nech napätie rastie. Z výrazu v jej očiach sa dá vytušiť, že to bude zaujímavé. Pristihla som sa, že sa nakláňam dopredu, rovnako ako zvyšok triedy, až kým konečne nevyhlási: „Blahoželám, mládež. Z vás všetkých sú novomanželia.“

Okolo počúvam vzdychy a zmätený smiech. Trénerka sa uškrína (už rozumiete, čo myslím tou sadistkou?) a Melissa s Lauren si okamžite začnú šepkať o tom, kto budú ich manželia. Záhada zrejme rezonuje v mysli každého z nás, pretože zozadu sa akýsi chalan spýta: „Môžeme si svoje manželky vybrať?“

Nevdojak obrátim hlavu. Moje inštinkty prežitia stoja vždy za starú belu, keď príde na neho. No otázku nepoložil on a ja som sa tam dozadu nepozrela takmer deväť mesiacov, ale viem, že je tam. Sedí spolu so zvyškom bejzbalového tímu.

Môj pohľad sklzne cez Drewa, nášho hráča na tretej méte, a Brandona, nášho hlavného nadhadzovača. Zaváha nad Carlosom, hviezdny shortstoperom a triednym klaunom, s rukou vo vzduchu a nahlúplym úsmevom na tvári. Potom sa zastaví pri Justinovi.

Hušššš! Vzadu na krku sa mi preženie chlad. Za rebrami začínam cítiť tupé bodnutie a čas zamrzne, keď mi v hrudi stuhne srdce. To, čo sa mi zbiera v bruchu, nie je nenávisť ani hnev – *Bože, kiežby to bolo toto*. Skôr poníženie, bolesť a intenzívna ľútosť. A aj trocha osamelosti a hlúpej túžby.

Aké úbohé to je?

„Obávam sa, že nie,“ odpovedá trénerka a ja sa prinútim upriamiť pozornosť zase dopredu, ešte skôr, než ma prichytí, ako sa obzerám alebo ako do všetkého pridám rozpaky. „Som si vedomá, že tu v triede existuje niekoľko párov, ale projekt pobeží po celý čas trvania kurzu. Teda, bohužiaľ, dlhšie než koľko vydrží akýkoľvek vzťah na Fairfieldskej strednej. Myslím, že rozdelenie partnerských úloh bude najlepšie ponechať na môj starý dobrý počítač.“

Dohovorí a zdvihne obálky.

Keď kráča na opačný koniec miestnosti, prikývne na niekoho, kto pokukuje cez sklenené okienkom na dverách. „Tu,“ osloví Madison v prednom rade. „Vezmite si ich a vráťte potom späť. Musím na chvíľu odísť, využite teda tento čas na oboznámenie sa s projektom. Všetky podrobnosti o zostavení skupiny sú vnútri aj s menom vášho partnera na poslednej strane.“

Odíde, zavrie za sebou dvere a všade naokolo vypukne rehot. Vtedy ma to zasiahne.

Netuším, prečo sa to nestalo predtým, v čase všeobecného údivu a šepkania. Dávam to za vinu rodeu. Tak či tak, zatiaľ čo sa obálky korytnačou rýchlosťou sunú po triede a strašná možnosť sa čoraz viac stáva chorou, zvrátenou istotou (lebo načo si klamať, takto to v mojom živote chodí), všetko, čo môžem robiť, je čakať na môj osud a myslieť si:

Moje šťastie ma predsa až tak zrádzať nemôže... alebo môže?

Otázka ešte ani nie je plne sformulovaná, keď zatváram oči a pochechtávam sa.

Ech, hlúpe dievča. Samozrejme, že môže.

Hojdám sa na stoličke, tuhý plast s praskaním kvíli, keď na mňa útočia staré spomienky, tentoraz nie na rodeo ani moje slabé telo, ale na istého chlapca a jeho zlý úsmev. Na to, ako si ma doberal, ako ma bozkal. Na hlboký zvuk jeho smiechu a strašidelný pohľad v jeho očiach.

A na to, ako nemožne som sa doňho zabuchla.

„Peyton.“ Mi-Mi ma štuchne do ruky a otvorím oči. Pokúsim sa o úsmev, beriem jej z rúk obálky a naslepo si s ňom poza chrbát ťuknem pästou, kým všetky až na jednu odovzdám susedovi. „Si v poriadku?“

Upäto prikývnem. „Je mi len trochu nevoľno.“

Mojimi perami dovtedy neprešli úprimnejšie slová.

S pokrčením ramien to uzná a ja otváram obálku – áno, papiere. Smiešne, tak zúfalo som chcela vidieť, kto je môj partner, bola som taká zvedavá na to, či ma vesmír naozaj až tak nenávidí, a teraz mám s obálkou v ruke už len niekoľko sekúnd k pravde a je to ako plahočiť sa po oleji. Miestnosť zmizne. Laurenino sarkastické chichotanie je preč. Môj svet sa zmenšuje.

je, až kým nezostane len zvuk môjho trhaného dychu a stránka, na ktorej je napísané, ako sa môj maturitný rok skončí – či bez stresu, alebo v utrpení epických rozmerov.

S výdychom potriasam rukou a psychicky sa pripravujem na veľké odhalenie. Potom pomaly, *vysťasene* odkladám posledný list papiera a pozriem sa na spodok stránky.

Začnem sa hystericky smiať.

Ach, cítim, ako na mňa Mi-Mi zíza. Cítim odsúdenie zo strany Lauren. A ak by tu bola trénerka, určite by ma poslala za sestrou do ošetrovne. Ale žiadne tabletky či ležanie na lôžku by tomuto bláznivému vlaku nemohli zabrániť vo vykoľáčení, pretože práve tu, čierne na bielom je napísané moje meno. Spárované s chalanom, ktorý mi neodvolateľne zlomil srdce...

Justin Carter.

JUSTIN

NÁUKA O RODINE A SPOTREBITEĽOVI, 13:30

„Keď sa Gabi dozvie, že som ženatý s Lauren, poserie sa od zlosti.“

Carlos zastoná a ja odtrhnem pohľad od takmer hysterickej Peyton. Môj najlepší kamarát ceruzkou predvádza to, ako sa bodá do hrude. „Myslíš, že nám trénerka Stasi dovoľí výmenu partneriek?“

Chvíľu mi trvá, kým spracujem jeho otázku. Som však rodený nasierač, uškrniem sa teda a odvetím: „Povedz jej, že to má za to, že s nami nechodí na NORAS.“ Potom si ukradnem ďalší pohľad dopredu.

Nepočul som ho roky, ale Peytonin smiech za normálnych okolností znie ako hudba. Myslím to tak, že ak by slnko, dúha a lietajúce jednorozce nejako zneli, tak asi takto. Alebo aspoň tak by znieť mal, nie ako ten tvrdý, cynický, bolestivo ostrý škrekot, ktorý z nej práve vyšiel. Je to také zlé, tak mimo, že som rukou objal pracovnú plochu, len aby sa ku mne nedostala.

Akoby ma tam aj tak chcela mať.

Carlos po mne strelí postranným pohľadom. „Dočerta, ako sa tebe podarilo mať toľko žien?“ Potom zafuní a zavrtí hlavou. „To nič, odpovedal som si na svoju vlastnú otázku. Priateľu, poznáš ‚Nezáväzné‘. Dovoľ mi poučiť ťa podľa vzoru ‚Záväzkov‘.“ Nakloní sa cez uličku, akoby sa chystal odovzdať nejaké prísne tajné informácie, a hovorí: „Ak by som sa riadil tvojou radou, Gabi by mi odrezala gule a zamkla by ich do svojho puzdra na fotoaparát.“

„A ty sa čuduješ, že som sa nedal na partnerské poradenstvo,“ odpovedám napoly s úsmevom, ale ešte aj ja sám počujem, že to nezabralo. Úsmev mu mizne z tváre a zaškúli mojím smerom, ja však otočím hlavu. Posledné, čo potrebujem, sú ďalšie otázky.

Tupá bolesť pichá za mojím hrudným košom, a kým bojujem s tým, aby som pohľadom nevypálil Peyton diery do zátylka, môj pohľad pristane na Aly. Prikývne na niečo, čo povie Brandon, a nakláňa sa dopredu, aby ho pobozkala na líce. Uvoľňujem dych. Je to asi divné priznať, pretože sme si pred časom vyšli na rande, ale vidieť ju s ním, šťastnú a usmievavú, zmierňuje tlak v mojej hrudi.

Mne a Aly to spolu nevyšlo. Taylor jej chodil po rozume už od prvého ročníka a ako história ukazuje, záväzky mi fakt nejdu. Ale náš žmurkni-a-minieš vzťah bol najbližšie tomu, čo som počas rokov chcel, a hoci sme sa rozišli, pod kožou som to stále cítil. Akýsi otravný šiesty zmysel, že niečo nie je v poriadku alebo že čosi chýba, a nič z toho, čím sa zaoberám – ani dievčatá, ani škola, ani bejzbal –, už nie je ako predtým.

Čo naserie, pretože bejzbal a dievčatá sú v skutočnosti to jediné, v čom som dobrý.

Carlosov mobil zvoní na stole, ja sa obzriem a vidím, ako mu hlava klesá do dlaní.

„Dokelu,“ zamumle, „hurikán Gabi sa rúti k pevnine.“

„Niekto jej niečo pošuškal o Lauren?“ pýtam sa a schmatnem pero. V rohu mojej obálky sa pustím do kreslenia bejzbalového diamantu. Nie som Brandon, kresliť neviem, ani keby som sa poondial, ale vystrelo by ma, ak by som tu mal len tak sedieť a oddávať sa psychoanalýze a hľadať, kde je vo mne chyba.

Unavene prikývne a ja sa zachehcem. Netuším, ako ľudia šíрили somariny pred vynálezom Facebooku a textových správ, ale ak ide o toto, moderné technológie sú moji kamoši.

Situácia starého dobrého Carlosa mi pripomenula, prečo sa vyhýbam záväzkom. Prisahám, že on a Gabi vymýšľajú, o čom by sa mohli hrýzť. V jednom kuse navzájom bojujú pre nič za nič a väčšinu času trávia tým, že jeden živí šialenstvo toho druhého. Nie som odborník, ale takéto hlúposti nemôžu byť normálne.

„Carlos, pozri sa na mňa.“ Zdvihne hlavu z dlaní a ja mu stisnem plece. „Povedz mi pravdu... tie tvoje gule už má, čo?“ Zúžia sa mu oči a ja sa usmejem. „Žmurkni raz ako áno a ja pôjdem zohnať pomoc.“

Jeho dobromyseľný úsmev sa vracia, zrazí mi ruku z pleca a odoženie ma, čo je fajn, pretože si robím žarty. No, aspoň väčšinou.

„A čo ty?“ Zdvihne obálku a začne obracať stránky. „Ktorá šťastná dáma pôjde na budúci mesiac životom s tvojím darebáckym zadkom?“ Keďže je mi to fakt jedno, pokrčím ramenami a s hlavou nahor študujem škvrny na stropných kazetách, až kým ho nepočujem povedať: „*Hm*.“

Pozrel som sa na neho. „Je to dobré *hm* či zlé *hm*?“

Pohodí hlavou dopredu a dozadu a odpovie: „To závisí od toho, ako sa na to pozeráš.“

Narovnám sa, z ruky mu vyrvem papier a hľadám svoje meno. Skutočnosť, že cítim, ako ma pozoruje, vo mne vyvoláva nervozitu. Zbalil som polovicu dievčat v triede (vlastne v škole), ale ani jedno neskončilo tak zle. Väčšinou výsledok vedeli ešte pred tým, než sa to celé začalo – v tom je krása randenia s „nezáväznými“. Čiastočne čudné to bolo s Aly a to je dávno preč. Ona a Brandon sú na sebe navzájom príliš naviazaní na to, aby sa zaoberali mnou.

„Vy ste spolu chodili, však?“ pýta sa Carlos, keď pozerám na spodok stránky, a na posledný riadok sa pozriem ešte raz.

„Nerozišli ste sa... či také niečo?“ Ťažko preglgam a opakujem „také niečo“.

Justin Carter a Peyton Williamsová.

Toto konečne vysvetľuje hysterický výbuch smiechu. Pomaly zdvihnem zrak dopredu. Akoby zacítila môj pohľad, Peyton otočila stoličku, a keď sa do mňa zakvačili jej doširoka otvorené sivomodré oči, načisto som zabudol dýchať.

Pocit viny, túžba a tá sakramentsky hlúpa otázka – prečo – ma udrie rovno do hrude. Mysleli by ste si, že ak ju vidíte po troch rokoch, malo by to byť ľahšie. No nie je. Práve som sa dostal do oveľa vymakanejšieho pekla, než bolo to, ktoré som skrýval po rozchode. Predstieranie, že ju občas nehľadám po chodbách, že sa nechcem uisťovať, že je všetko v poriadku. Že nerozmýšľam o tom, na čo asi myslí, čo robí, a že sa tvárim, akoby to so mnou nič nerobilo, keď ju prichytím usmievať sa. Ja som býval dôvodom Peytoniných úsmevov.

Teraz by som bol nadšený, keby sa na mňa nepozerala ako na psie hovno, čo sa jej nalepilo na topánku.

„Dočerta, kámo.“ Carlos hvízdne pod fúzy, keď sa Peyton otočí naspäť. „Toto dievča nám fakt nefandí.“ Tlmene sa zasmieje a rozkašle sa, keď na neho zlostne zagáňim. „Čo, do pekla, si jej vyviedol?“

„Nič,“ vravím a želim si, aby to bola pravda. „Len malé nedorozumenie.“

Nebolo však malé a bolo pekelné jasné, že nešlo o nedorozumenie. Nech už to bola pravda alebo nie, Peyton videla presne to, čo som chcel, aby v ten deň videla. Verila tomu, čomu som chcel, aby verila, aby som ju chránil. Aby som chránil seba. Tú istú vec, ktorú som odvtedy každý deň oľutoval.

Mňa, ako ju podvádzam.

Utorok 4. január
21 týždňov pred katastrofou, prvý ročník

PEYTON
FAIRFIELDSKÁ AKADÉMIA, 7:05

Takže toto bola stredná škola. Davy študentov prúdiace všetkými dverami a popri stenách. Rôznofarebné letáky a skrinky s trofejami, tisícky konverzácií naraz. Bol to masový zmätok, a keď som stredom toho všetkého prechádzala, vyvaľujúc oči ako Dorotka v krajine Oz, nemohla som si pomôcť a ubrániť sa zízaniu. Dievča v uniforme rovnakej, akú som mala ja, si ma s pokrčeným nosom premeralo a ja som sa (našťastie) zastavila, aby som sa nerozklepala ako nejaký spoločensky nemožný mamľas.

To... bolo... *úžasné*.

Tak fajn, začínať školu v utorok bolo divné. A bola som semester pozadu, moja uniforma bola naškrobená a tuhá a cez chodby som prechádzala s otcom. Na ničom z toho však nezáležalo, lebo to všetko znamenalo, že som tu vo Fairfieldskej akadémii, a napriek všetkým šepkaným pochybnostiam a kvalnému strachu v kostiach som sa konečne dostala na nový začiatok.

Už by som mohla povedať, že niektoré veci mi chýbajú. Celý život som sa učila doma, s čím sa spájali isté výhody, napríklad som nemusela súvislo myslieť pred deviatou ráno a celý deň som mohla stráviť v mojom obdratom pyžame. Takisto som medzi algebrou a náukou o Zemi mohla kúpať baseta, sledovať Dni nášho života či jazdiť poobede na Oakley. Čo bolo najdôležitejšie? Môj žalúdok sa dovtedy nikdy nezvíjal tak, akoby chcel stráviť sám seba. Ale strach, ktorý mi zauzľoval črevá už len preto, že som prechádzala hlavným vchodom, dnes dokázal, že som nažive, a ja som na svojom novom motte lipla tak, ako sa zúfalý kovboj lepí na chrbát vyhadzujúceho splašeného koňa:

„Rob to, čo ťa desí.“

„Už mi ten úsmev chýbal, anjelik.“ Pohľad ockových sivých očí zmäkol pod mojím zasneným úsmevom a so želaním dobrého dňa ma sledoval, predtým než sa rozkašľal, a pobral sa preč. „Teraz sestra pozná tvoj stav a rovnako je na tom aj väčšina tvojich učiteľov. Ak by sa stalo čokoľvek – a teraz myslím čokoľvek –, ak sa z akéhokoľvek dôvodu budeš cítiť slabá alebo budeš mať pocit, že si potrebuješ ľahnúť, stačí, ak im to povieš. Pochopia to.“

„Jasné, ocko, viem.“

„Ešte stále to môžeme odložiť o ďalší semester.“ Opäť sa na mňa pozrel s obočím pozdvihnutým v nádeji. „Nebude hanba, ak počkáme, kým...“

„Ocko!“ Môj hlas sa odrazil od keramických dlaždíc a skupina žiakov nižších ročníkov sa prestala zaoberať svojimi vecami a zízala na mňa. *Skvelé*. Dva výbuchy horúčavy mi zapálili líca, keď som sa opäť priblížila k otcovi.

„Už sme to preberali miliónkrát,“ povedala som, stlmiac

hlas. „Sľúbil si mi, že ak budem dostatočne zdravá na to, aby som prešla cez dvere, budem sem môcť chodiť. Tak, práve som to dokázala. Bez invalidného vozíka a s nulovou cudzou pomocou.“

Pred šiestimi mesiacmi by to také pôsobivé nebolo, ale dnes som sa dostávala do vytrženia.

„Fajn, som semester pozadu,“ pripustila som. „No a čo? Konečne som sa dostala z najhoršieho a je mi jedno, že všetky najvychytenejšie kluby sú plné a najlepšie voliteľné predmety rozchytané. Už nebudem strácať ani sekundu.“

Keď môj hlúpy nos začal horieť, otočila som sa a zažmurkala, aby som si prečistila rozmazané videnie. „Už tejto chorobe nedovolím ukradnúť mi ani jednu vec navyše. Už nie.“

Hlas mi ku koncu kolísal a ja som si v duchu dala facku za to, že som prejavila slabosť. Dnes som mala ukázať, že som silná a tvrdá a že to môžem zvládnuť. Nie zosypať sa na chodbe a skončiť s prezývkou Plačka Urevaná.

„Okrem toho,“ poklopala som mu laktom na plece, „ak by sa niečo stalo, si tu.“

Samozrejme, to bolo moje eso v rukáve. Štúdium v škole, v ktorej učil môj otec, bolo v pláne už od začiatku, a teraz to moje argumenty len posilnilo.

Fairfieldská akadémia mala skvelý duálny kreditový program s miestnym oddelením vysokej veterinárskej školy. Stať sa veterinárkou bolo všetkým, čo som chcela dosiahnuť... dobre, popri nakopaní McKennovej zadku v juniorskej barrel racin-govej súťaži. Už len program sám osebe stál za zápis do tejto školy.

A to bolo čertovsky viac než domáce štúdium.

Moje kroky sa spomalili, keď ma do hrude udrel pocit viny,

bolo to podobné, ako keď ma splašená Oakley švihla o plot. S neočakávanými úctami za moju medicínsku starostlivosť sme mohli vytapetovať jaskyňu, takže hádam...

„Je to za výučbu?“ spýtala som sa. „Pretože ak to stojí priveľa...“

„Neblázni.“ Otec sa prinútil k úsmevu, ale ten sa mu do očí veľmi nedostal. „Fakulta nám s platením počká. A ak by aj nie, na peniazoch nezáleží, pokiaľ tu naozaj chceš študovať.“

Jeho hlas stíchol, keď sme zastali pri dverách do kancelárie, a ja som energicky prikývla.

„Chcem,“ uistila som ho. *Aj keď to znamená ťahať mojich milujúcich, príliš ochrancovských rodičov so mnou.* „Som nová Peyton Williamsová, ocko. Dievča pripravené chytiť život do lasa a celý ho zažiť. Lahký, tvrdý, bezpečný aj veci, ktoré ma nezmyselne desia.“ Žmurkla som, nech vie, že som (väčšinou) podpíchovala, a naplnila som svoj hlas nadšením. „Poďme do toho!“

Tentoraz mu na perách zahral skutočný úsmev a prstom mi ťukol po brade. „Som na teba hrdý, vieš o tom?“ Veľká hrdinka zrazu zmäkla. Zahryzla som si do pery, keď slzy opäť zahrozili spustením, prikývla som a pred otvorením dvier som sa pomaly, zhlboka nadýchla. „Bude zvonieť,“ zamumlal mrzuto. „Potrebuješ svoj rozvrh.“

Nos mi zasiahla opojná vôňa atramentu a teplého papiera a moje vzrušenie vyletelo do nadoblačných výšin. Nevoľnosť tiež... ale prevažne vzrušenie. O sekundu neskôr sa k mixu pripojila vôňa mäty a ja som dychtivo vykročila v mokašínach.

Keď sa dvere kancelárie s *rachotom* zabuchli, študenti usadení v rade čalúnených stoličiek popri stene zdvihli hlavy. Väčšinu som hneď nato prestala zaujímať, ale niekoľkí zvedavo pohľadom preskakovali z otca na mňa. Tuším si na to budem musieť zvyknúť.

Nasledovala som ocka k laminátovému stolu, zatínajúc a uvoľňujúc päste po stranách. V mojom živote nebolo miesto pre strach. Mohla som to urobiť. *Chcela* som to urobiť. Za priehradkou učitelia a úradníci lietali od poštových schránok k obrovskej kopírke a pripomínali mi šťastné pracovité včely. Telefóny zvonili, ľudia sa smiali, rádio hralo jemný džez. Otec sa pozrel na hodinky a potom hánkami poklopil na laminát v očakávaní pomoci a ja som zavrela oči a nechala sa obklopiť divokou energiou.

Niečo o GBS (Guillainov-Barréov syndróm): zasiahne vás rýchlo a zbesilo. Jeden deň som jazdila na kobyle Oakley na Tomball Junior Rodeo a na ďalší som sa stala vážnom vo svojom vlastnom tele. Celé týždne som nedokázala prehovoriť či pohnúť sa. Nemohla som ani kričať. Zdravotné sestry a lekári prúdili dnu a von z mojej izby, kontrolovali životné funkcie a rozprávali sa o nich, akoby som tam ani nebola. Návštevníci zízali so zle skrývaným strachom a s rodičmi viedli nepodarené rozhovory o počasí a texaskom futbale. Len čo skončili, utekali domov objať svoje deti a poďakovať Bohu, že sa to nestalo im. Ja som nebola ničím iným než tichým pozorovateľom života, ktorý bežal okolo mňa a bezo mňa. Ale tie dni boli za mnou. Teraz môžem chodiť, dokážem rozprávať a bola som na ceste stať sa opäť plne funkčnou členkou spoločnosti.

Bol to ohromný pocit.

Otvorila som oči a vydýchla a oprela sa lakťami o pult vedľa otca. Kývla som na pozdrav niekoľkým učiteľom, ktorých som poznala z našich prázdninových osláv, a keď riaditeľka vyšla z kancelárie, aby odpovedala na otázky, zamávala som a pozdravila som sa.

„Peyton!“ Pani Gouvasová sa s hrejivým úsmevom oprela

o zárubňu a ja som si kútikom oka všimla, že niekoľko študentov otočilo hlavy. „Som rada, že si sa k nám konečne pridala.“ „Som nadšená, že tu môžem byť,“ odpovedala som, čo ostatným študentom nepochybne znelo hlupácky, ja som však bola naozaj nadšená. No tak ma zažalujte. „Trvalo mi to dlhšie, než som dúfala, teraz som však pripravená naskočiť na vlak.“

Kútiky riaditeľkinho úsmevu trochu poklesli, čo mi pripomenulo, že nejaký čas nebudem môcť skákať vôbec nikam, a obe sme to vedeli. „No, som si istá, že svoje roky tu využiješ čo najlepšie, Peyton.“ Podišla od steny a ukázala na mňa. „Budem na teba dávať pozor.“

Veselo na mňa žmurkla a vrátila sa do svojej kancelárie, až potom sa mi podarilo poriadne sa pozrieť za seba. Ako sa dalo čakať, v podstate celý rad ponúkal veľké množstvo výrazov v tvárach hľadiacich na mňa. Žiadny z nich neočaril.

Je naozaj také divné, ak vás riaditeľka oslovuje krstným menom?

Blondína, podľa vzhľadu v mojom veku, sa ticho zasmiala.

Hm, to bolo čudné.

„Ach, Dan.“ Drobná žena s dlhými tmavými vlasmi v jasnočervenej blúzke položila na stôl preplnený zakladač. Odhrnula si vlasy z tváre a spýtala sa otca: „Ako sa máte v toto šialené ráno?“

„Lepšie, než si zaslúžim,“ odpovedal ako vždy. „Dúfal som však, že by ste pre mňa mohli urobiť láskavosť. Dnes je tu Peyton prvý deň a ja meškám na poradu. Myslíte, že by ste jej mohli pomôcť zorientovať sa tu?“

„Samozrejme, s radosťou,“ odvetila s upokojujúcim úsmevom, čo dokazovalo, že Veľký zlý tréner neklamal. Ak išlo o jeho dievčatko, bol ako plyšový medvedík. „Ty choď teraz na poradu. Peyton bude v dobrých rukách.“

Aj napriek tomuto uisteniu by sa dalo povedať, že váhal. Chcete zaujímavý faktoid o tom, čo sa stane, keď ochoriete? V očiach rodičov budete stále desaťročným dieťaťom. S povzdychom som objala ockovo robustné telo a pobožkala ho na oholené líce.

„Budem v poriadku,“ povedala som mu, nestarajúc sa o to, že ostatné decká sa na nás dívali. Bol to môj otec, boli sme si blízki, a ak s tým mali problém, mohli sa dať vypchať. „Po škole za tebou prídem do telocvične.“ Keď ďalej váhal, so smiechom som ho plesla po svalnatom ramene. „Tak choď už. Choď!“

So zamručaním sa konečne pohol a môj príliš široký úsmev mi na tvári vydržal až dovtedy, kým nezmizol za rohom. Pery sa mi roztvorili v nervóznom výdychu, a keď som sa otočila, žena za pultom na mňa položila ruku.

„Keď sme boli deti, moja mladšia sestra bola mesiac v nemocnici.“ Posunula som nohu, nevediac, čo na to povedať, a žena pokračovala. „V jej prípade išlo o zápal pľúc, ale chápem, aké je pre teba nepríjemné, že každý s tebou zaobchádza v rukavičkách, ako keby si bola bezmocná. Nie si. Viem to a tvoj otec to čoskoro bude vedieť tiež. Pokiaľ ide o mňa, si len ďalšia študentka. Súhlasíš?“

Náhle mi odľahlo, akoby mi z hrude spadol veľký balvan, a venovala som jej vďačný úsmev. Presne taká som chcela byť. Normálna. „Ďakujem.“

Stisla mi ruku, keď sa jej v očiach usadil pohľad divej vtáčej mamy. „Ale ak by si niekto myslel niečo iné a začal by si s tebou, len mi daj vedieť, dobre?“

Zasmiala som sa, posledný zvyšok úzkosti bol zahnaný na útek. Pani Kim na mňa žmurkla, otvorila zložku, z ktorej vybrala biely hárok, a povedala. „Beriem späť. Nie si obyčajná

študentka. Si veľmi inteligentná študentka so šialenou náložou predmetov. Uvedomuješ si, že máš všetky predmety klasifikované a do školy nastupuješ uprostred ročníka?“

Narovnala som sa a odvetila som: „Ja to zvládnem.“ Prižmúрила oči, dlho sa na mňa pozerala a potom prikývla. „Vieš čo? Verím ti.“ Ticho sa usmiala a natiahla ruku. „Tu. Tvoja trieda je uvedená hore a prvé zvonenie je o desať minút.“

Stalo sa to v jedinom okamihu.

Dvere za mnou sa otvorili, jej pohľad sklúzol k novému návštevníkovi a bublina nádeje, v ktorej som si celé ráno hovala, praskla.

Zažili ste už jeden z tých okamihov, keď sa vám zdalo, že ste sa ocitli mimo svojho tela, sledovali udalosti a vedeli, ako dopadnú, boli ste však úplne neschopní zastaviť dej? Keď sa všetko odohráva spomalene a vy ste nútení v tichom zdesení sledovať koniec? Tak som sa cítila, rozvrh triedy z jej ruky prepadol cez moje slabé prsty a jemne pristál na podlahe.

Možno bolo príliš skoro.

Prvýkrát odvtedy, čo som rodičov presvedčila, aby ma sem pustili, ma zaliali skutočné pochybnosti. Pozerala som sa na rozvrh na podlahe, nemohla som si pomôcť, ale rozmýšľala som, či som príliš netlačila na pílu. Či som naozaj nemala ešte jeden semester zostať doma.

Mama by bola nadšená. Ak by som prišla domov, otec by zatancoval tanec radosti. Bola by som späť vo virtuálnej ochrannej bubline, v ktorej ma chceli mať.

A ja – ja by som dokázala, že som taká úbohá, ako som si myslela. Náhle sa v mojom zornom poli zjavila tmavá hlava, zaclaňajúca mi výhľad na rozvrh, bezmocne ležiaci na hnedých dlaždiciach. Zaháňajúc spomienky na nemocničné lôžko

a smutné líca zdravotných sestier som sa zamerala na nagélované pramienky podo mnou a na dvojicu rovnako tmavých očí, ktoré ich vystriedali. Očí, ktoré na mňa hľadeli s ostrou samolúbosťou, akoby mohli prečítať všetky moje tajomstvá. A vidieť cez moju blúzku.

Poplach, pekný chlapec v blízkosti!

Pery sa mu rozťahli v pomalom širokom úškrne ako potvrdenie jeho šialenej schopnosti čítať myšlienky. Zdvihol môj rozvrh a spýtal sa:

„Šmyklivé prsty?“

*Piatok 7. február
21 týždňov pred katastrofou, prvý ročník*

JUSTIN
FAIRFIELD SKÁ AKADÉMIA, 7:05

Bola späť.

Začínal som si myslieť, že bola len mojou predstavou. Potom, ako rozhojdala môj svet svojím zvučným *ahoj*, s jej hustými zlatistými vlasmi a očami, ktoré ma úplne omráčili, prostě zmizla. Nenavštevovala žiadny z mojich predmetov, nikdy som ju nevidel čakať po škole a hoci to bolo hlúpe priznať, v skutočnosti som ju vyzeral. Najprv nedbalo, len zo zvedavosti, potom odhodlanejšie, keď sa už neukázala. Mohol som požiadať chalanov, ale tí by potom vedeli, že ma dostala. A tak som sa ako taký somár nedozvedel ani jej meno, niečo ešte telefónne číslo. Ale teraz bola tu. Bohyňa fandiaca v hľadisku, sledujúca, ako sa chcem dostať do tímu.

Pekné dievča fandilo bejzbalu. To mi hralo do kariet.

„Tvoja priateľka?“ Odtrhol som pohľad od tribúny a zbadal chalana, usmievajúceho sa nado mnou. Toho istého, čo vždy vtipkoval na mojich hodinách matematiky. „Ešte nie,“ odpo-

vedal som, kladúc dôraz na ešte, nech vie, že po nej idem. Pokrútil som bokmi, natiahol druhú podkolennú šlachu a dodal som: „Zatiaľ len pripravujem terén.“

Pokiaľ sa ako príprava terénu počíta stalkovanie po chodbách.

S nádejou, že zistím jej meno, som pozrel hore a nedbalo sa opýtal: „Máš s ňou nejaké spoločné predmety?“

„Hehe, takú sladkú tváričku by som si pamätal.“ Venoval jej ďalší pohľad a potichu hvizdol. „A tiež ju baví bejzbal? Kámo, ako to s tými babami robíš? Kedykoľvek ťa vidím, je okolo teba oмотaná nejaká nová. Si ako magnet na ženy.“

Zasmial som sa a potriasol nohami s rozohriatymi a pripravenými svalmi. Dievčatá boli jednou z mála vecí, ktoré mi išli ľahko. Baby a ešte bejzbal. „Čo ti na to mám povedať? Je to dar.“

Keď už nebolo čo naťahovať, vstal som, aby som si obzrel konkurenciu. Vylučovacie zápasy druhákov sa začínali o päť minút, ale diamant sa začal hráčmi plniť pred pol hodinou a jedným z nich bol chalan z matematickej triedy. Na tom aj tak nezáležalo. Tak či onak som dnes prišiel urobiť dojem.

Fairfieldská akadémia mala jeden z najlepších programov v štáte. Tri roky za sebou získala okresný majstrovský titul a rok predtým zvíťazila v zápase dvoch okresov. V tom roku tím dostal tréner Williams. Ten chlap sa vo veci fakt vyznal. Bol tvrdý, ale férový a ja som bol odhodlaný hrať pre neho. Dokonca som za ním na jeseň bol, aby som sa dozvedel, ako sa mám pripraviť na dnešný deň.

„Myslíš, že máš šancu dostať sa do tímu?“ Bol som zvedavý, na akej pozícii hrá. Nech už je dobrý alebo nie, ak je chytač, budem ho musieť prekonať. Neexistuje, aby ten post dostal on. Ani za svet to pre neho nemohlo znamenať viac než pre mňa.

„Dúfam.“ Poskočil a narovnal si bejzbalovú čiapku. „Podľa toho, čo som počul, pošle tréner najlepších hráčov koncom roka do Varsity.“ Prikývol som. Tiež som o tom počul, on si ma obzrel a pred tým, než ku mne natiahol ruku, si ma premeral. „Carlos Ramirez, spojka.“ S úškrnom som mu potriasol rukou. „Justin Carter, chytač.“

„V poriadku, páni!“ Na hlas trénera Williamsa sme sa obaja otočili a hnali sa k nadhadzovačovmu pahorku. „Takto to bude prebiehať. Máme stanice na sledovanie vášho pohybu v poli, vašej pozemnej práce s loptou a takisto zásahov. Ukážte mi dnes všetko, čo vo vás je. Výsledky budú zverejnené v pondelok a dovoľte mi to povedať teraz, nech máme jasno – ak vám to nevyjde v tomto kole, znamená to iba, že skrátka ešte nie ste pripravení. Testy robíme každý rok a verím, že zvážite váš návrat na budúci rok v januári.“

Pohľad mu sklzol na skupinu vyše tridsiatich chlapcov, usilujúcich sa o jeden z pätnástich postov. Nemohol som hovoriť za ostatných, ja som však v hlave mal len jediné: jedno z týchto miest je moje.

Tréner vytrčil peru a spýtal sa: „Ste pripravení?“ „Áno, pane!“ Môj hlas znel v zbore silno a hlasno, a hoci som bol len jeden z mnohých, otočil hlavu a pozrel sa mi rovno do očí. Len raz prikývol a povedal: „Dajme sa do práce.“

* * *

„Vyzerá to tam celkom dobre.

Zaštopľoval som fľašu s vodou na bočnej čiare. Bežala prvá minúta z päťminútovej prestávky a pozrel som sa na tribúnu. Pekné dievča sa na mňa usmievalo. Väčšinu z poslednej hodiny

strávil čítaním knižky alebo tým, že nastavovalo tvár slnku ako ľudská slnečnica. Občas povzbudila hráčov, ktorí netrafilí pálkou či urobili chybu, ale len raz som ju prichytil, že sa na mňa pozerá.

„Takže ty si ma sledovala,“ hneď som zareagoval a usmial som sa ešte viac, keď sčervenela. „Hej, nebuď v rozpakoch. Je to celkom prirodzené, že si tu sledovala najväčšieho fešáka.“

Z pier sa jej vydral zadychčaný smiech. „Uau.“ Knihu mala položenú na stehnách a usmiala sa úprimným, sladkým úsmevom bez najmenej štipky flirtovania. „Čo sa to deje s hráčmi bejzbalu a ich egami vo veľkosti Texasu?“ Pokrútila hlavou a dodala: „Otec ma varoval pred takými ako ty.“

„Krásavica, tvoj otec nikdy nestretol človeka, ako som ja, ja som totiž originál.“

Úprimne, nemal som potuchy, kde sa to vo mne nabralo. Polovicu času som znel ako totálny hlupák, ale dievčatá mi to žrali.

Dievčina pokrčila nosom. „Zvykne táto veta zaberat’?“ Nahlas som sa zasmial. „V deväťdesiatdeväť percent prípadov áno.“ Asi to bola strata času, buď mala priateľa, alebo nemala záujem nechať sa rýchlo zbaliť, o čo mi presne išlo, ale aj tak mi čosi bránilo v odchode. „Máš nejaké meno, pekné dievča?“

Sladký úsmev sa vrátil, keď odvetila: „Pane, vy pálite jednu chybnú vetu za druhou, však?“

Je jasné, že z tohto nič nebude. „Fajn, tak sa asi poberiem.“

Zažmuril som na ňu, fľaškou na vodu som si poklepal na stehno a cítil som jej úsmev až dole v palcoch. Spomenul som si na to, ako otáčala tvár za slnkom, zdvihol som prst a vyhlásil: „Sunshine. Voláš sa Sunshine.“

„Aha, takže som hipisáčka,“ povedala s našpúlenými perami.